

HEKSENZIELEN BOEK 1

KRACHTIG
ONTWAKEN

Heruitgegeven via StoryLand POD

ISBN: 9789403641317

Nur: 284

Copyright © 2021 Maja Vermeulen

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

HEKSENZIELEN BOEK 1

KRACHTIG
ONTWAKEN

Maja Vermeulen

I

‘Boem, boem, boem!’ Vuistslagen op de voordeur. Ze weergalmen in de uitgestorven straat. Bovenin de slaapkamer schrikt een vrouw wakker: een mooie, zwartharige, jonge vrouw met blauwe ogen die enkel doodsangst uitstralen. Ze schudt snel en stil het slapende kind naast haar wakker, terwijl aan de deur nogmaals gebonsd wordt. ‘Laat ons erin! We zijn de bewaarders van het Rijk.’ ‘Olivia, je moet je verstoppen onder het bed, zoals we hebben geoeffend. Mama moet even weg.’ Nadat de moeder haar een kus op de wang heeft gegeven, duwt ze haar dochter onder het bed tot tegen de muur. Het meisje ligt muisstil opgerold, haar donkere haar valt als een gordijn voor haar glanzende ogen.

‘Krrrrrooak.’ Het geluid van een versplinterende deur. Daarna volgt veel gestommel beneden. Boven loopt de vrouw met een stille pas naar de andere kant van de kamer en stopt voor een kleine witte houten kist. Zo zacht mogelijk opent ze die. Ze mompelt iets, daarna slaakt ze een diepe zucht. Er is het doffe geluid van een dik boek dat dichtslaat, gevolgd door een geritsel in de kist. Het deksel gaat nu bijna geluidloos weer dicht. Beneden weerklinkt het geluid van brekend glas en meubels die ruw worden omgegooid. De mannen schreeuwen tegen elkaar en iemand stormt terug de gang in en de trap op, de anderen volgen hem. Intussen kruipt de moeder naar haar dochtertje toe en neemt vlug haar hand vast.

‘Ik zie je graag’, fluistert ze met een trillende stem. Twee paar blauwe ogen kijken elkaar indringend aan. De moeder

brengt haar wijsvinger naar haar mond en maant haar dochter aan om stil te blijven. Plots springt de moeder van onder het bed uit en sprint naar de deur van de kamer. Op het moment dat ze naar de klink grijpt, vliegt de deur open. De zwartharige vrouw wordt met een harde klap tegen de grond gegooid. Een brede man grijpt haar hardhandig bij de wortels van haar lange haren en dwingt haar op haar buik te gaan liggen. Een andere bindt haar handen stevig samen op haar rug. De vrouw draait haar hoofd weg van de aanvallers, haar ogen zoeken ongewild het belangrijkste in haar leven. Twee van schrik opengesperde ogen staren haar weer aan van onder het bed.

Op datzelfde moment wordt de moeder opgetild tot ze een knielende houding aanneemt. Een derde man komt dichterbij en fluistert: 'We hebben je, heks.' Hij wasemt een verschrikkelijke geur uit. Het lijkt wel de geur van oud bedorven vlees. Hij haalt een zwart stuk stof tevoorschijn en gooit het naar zijn compagnon. Deze rukt de stof uiteen en trekt die als een zak over haar hoofd. De mannen grijpen haar vast bij haar bovenarmen en sleuren haar mee de gang in, richting de trap. De derde man speurt met een vluchtige blik door de kamer. Hij hoort een zacht piepend geluid bij het bed. Rustig schuift hij dichterbij en gaat op één knie zitten. Het kind kruipt zo stil mogelijk verder achteruit.

Ondertussen trekt de man de lakens omhoog zodat hij genoeg kan zien. Hij brengt zijn gezicht op de hoogte van het bed en...

II

Naar adem happend schiet ik overeind in mijn bed. Een oude nachtmerrie. Tien jaar later. De nacht voor mijn verjaardag droom ik weer over mijn moeder, de verdwijning. De nacht dat ik zelf maar nipt ontsnapte. Toen die kerel onder het bed gluurde, dacht ik dat ik gevonden was. Gelukkig werd hij afgeleid door de geluiden van geworstel buiten. Door het geschreeuw op straat liep de man meteen de kamer uit, anders was ik ook gevonden... en verdwenen. Dood. Voor altijd weg.

Mijn vader komt luidruchtig de trap op gestommeld naar mijn slaapkamer. Zo laat hij altijd weten dat hij naar boven komt en geeft hij mij de kans om me snel aan te kleden. Maar deze nacht is mij zo slecht bevallen dat ik liever gewoon blijf liggen onder mijn vertrouwde en veilige lakens. Ik kruip hogerop tegen mijn kussen en wrijf mijn slaperige ogen al geuwend uit. Mijn handen blijven haperen in mijn zwarte haar. Het lijkt wel stro. Ik voel me plakkerig van het zweet. Achterwaarts met een dienblad in zijn handen komt papa de kamer binnen. Hij heeft mijn traditionele verjaardagsontbijt meegebracht: kersentaart met slagroom. Het water loopt mij al in de mond, want er is niets lekkerder dan 's morgens taart als ontbijt.

‘Laat het je smaken, jarige, maar eerst zeventien kussen.’

Zolang niemand te weten komt dat ik op mijn leeftijd nog kussen van mijn vader krijg, vind ik deze traditie niet erg. Dus laat ik mijn vader zijn gang gaan. Nadat hij de laatste zoen op mijn rechterwang heeft gepland, kijkt hij mij aan.

‘Je ziet er moe uit, heb je weer gedroomd?’

Met mijn mond vol taart knik ik. ‘Over mama en de ontvoering’, fluister ik nadat mijn stukje taart is doorgeslikt. Mijn vader grimast terwijl hij me aanstaart. Hij kijkt recht door me heen. In zijn hoofd gaat hij terug naar die bewuste avond toen hij me alleen aantrof in een huis dat volledig overhoop lag. Hij wist dat ze haar op een dag zouden vinden en meenemen. Toch was hij blijven hopen dat het niet zou gebeuren.

Die dag moest hij overwerken bij het rijke gezin waar hij tuin- en klusjesman was. Hij werkt graag met zijn handen. De familie had gevraagd om de tuin volledig op orde te brengen voor hun tuinfeestje de volgende dag. Daardoor kwam hij pas laat thuis. De deur van het huis stond op een kier en de gang was een ravage. Binnenstormend riep hij de namen van zijn vrouw en kind. Zijn hart sloeg zo hard in zijn borst dat hij het bloed in zijn oren voelde gonzen. Hij hoorde zijn dochter bijna niet roepen. Tussen het kloppen van zijn hart door kon hij haar geluid opvangen. Boven. Met drie treden tegelijk sprong hij de trap op en stormde de kamer binnen. Hun slaapkamer, waar Olivia al jaren tussen hem en zijn vrouw in bed sliep om haar te beschermen, leek onaangeraakt, behalve de lakens, waaronder ze voordien lagen te slapen, die half uit bed hingen.

‘Olivia, waar ben je?’

Luide snikken klonken van onder het bed. Met een vliegende vaart dook hij onder het bed en haalde er zijn dochter uit. Samen hebben ze de rest van de nacht gehuild. De volgende dag zijn ze verhuisd.

We wonen in het conciërgehuisje van de familie Rijckaert, want mijn vaders job is uitgebreid tot butler/klusjesman/tuinman.

De familie Rijckaert is zeer welstellend, maar leeft bescheiden, al hebben ze een riante villa met veel bijhorende gronden, een wei met een paardenstal en een binnenzwembad. Op hun terrein is zelfs een klein gemengd bos aangeplant. Wij, mijn vader en ik, wonen net voor het bos in een klein huis. Het is een mooie en schattige woning omringd door het groen van hun grote tuin. Ik leef nu ook dicht bij mijn beste vriend. Heel dicht. Hij is de zoon van de Rijckaerts. Leonard Rijckaert.

Leonard en ik gaan niet naar school. Voor zover ik mij kan herinneren heb ik nooit een school van dichtbij gezien. Mijn moeder had mij altijd gezegd dat zij ook genoeg wist om mij les te geven en dan waren we ook gezellig met z'n tweetjes thuis. 'Trouwens', had mams dikwijls gezegd, 'ik kreeg ook thuis les en ik ben toch normaal opgegroeid.' Daarna deed ze dan altijd iets gekks om te bewijzen dat ze toch normaal was. Leonard werd veel gepest op school: ze vonden hem te slim, lachten met zijn bril en ook zijn mager postuur vonden ze grappig. Daarom blijft hij thuis en krijgen wij les van een dure, maar flexibele privéleerkracht. Ze is zeer flexibel want ze moet zowel les geven aan mij als aan een jonge versie van Stephen Hawking. Veel leert hij niet bij, hij weet alles al. De leerkracht wordt er gefrustreerd door, maar ze is dan ook snel geïrriteerd en heeft weinig gevoel voor humor.

Wanneer ik mijn verjaardagstaart heb opgegeten neem ik een verkwikkende, maar stomend hete douche. Nadien moet ik om mezelf te zien in de spiegel eerst de waterdamp van het glas wrijven. Wanneer ik dan naar mezelf kijk, zie ik precies een spook tussen de waterdamp door terug staren. De donkere kringen onder mijn blauwe ogen zijn niet flatterend, gecombineerd met mijn lichte huid. Met een zalfje wordt dit snel opgelost. De

borstel trek ik nog even door mijn lange zwarte haar. Ik laat het los drogen, dan valt het natuurlijker. Daarna spring ik in mijn kleren en ga op zoek naar Nerd. Hij is waarschijnlijk weer op zijn kamer games aan het spelen. Ik kom na een korte sprint aan bij de villa van Nerd zijn ouders en stuif door de achterdeur naar binnen. In de hal kom ik Nerds moeder, Isabella, tegen.

'Dag, mevrouw Rijckaert, is Nerd in zijn kamer?'

'Hallo, Olivia, gelukkige verjaardag. Oh, Leonard zit al even op je te wachten.'

'Bedankt!' roep ik terwijl ik de trap op storm.

Zonder te kloppen ren ik Nerds kamer binnen.

'Hé, ik kon hier wel naakt staan dansen en jij loopt zomaar mijn kamer binnen', zegt Nerd verontwaardigd.

'Huh, kan jij dansen?' vraag ik al lachend.

'Toon maar eens!'

'Haha!' gromt Nerd.

'Ben je niets vergeten?' vraag ik hem poeslief.

'Nee, hoor.'

'Ben je het zeker?'

Nerd kijkt me even bedenkelijk aan en plots daagt het hem.

'Gelukkige verjaardag!'

'Jij bent toch een goede vriend...' zeg ik grinnikend.

Ik gooi mijn zeventienjarige lichaam op het netjes opgemaakte bed van Nerd en kijk rustig een tijdje zijn kamer rond. Nerd laat ik op zijn gemak verder gamen. Hij heeft een typische jongenskamer, met veel blauw en donkere meubels. Terwijl mijn kamertje eruitziet alsof een meisje van tien zich heeft mogen uitleven om die te decoreren. Misschien wordt het eens tijd dat we beiden even nadenken hoe we onze kamers kunnen opfrissen.

Mijn paardenprenten, beren en poppen mogen nu eens een ander jong meisje blij maken. Al ben ik niet de enige hier in deze ruimte die poppen heeft. Die van Nerd zijn natuurlijk geen poppen, maar actiefiguren. Hij heeft zelfs met geen enkele actieheld gespeeld, ze zitten nog in hun verpakking. In deze kamer staan ook heel wat computers, vooral de schermen zijn goed vertegenwoordigd.

Na een kwartier staren naar de poster van ons zonnestelsel begint dat rondkijken te vervelen en ga ik weer rechtop zitten. Ik zie enkele strips op de grond liggen. Deze over het meisje dat graag aan auto's sleutelt, vind ik altijd zeer tof om te lezen. Ik meen ook te weten waarom Nerd deze verhalen leuk vindt: de koplampen en bumpers zijn duidelijk geaccentueerd. Ik gniffel hard, maar Leonard heeft niets gehoord. Hij blijft maar verder klikken op zijn computermuis. Ik ben even nieuwsgierig naar wat hij allemaal doet.

Er schieten letters over het dichtstbijzijnde scherm aan een heel snel tempo. Zelf tikt hij even snel. Dit lijkt helemaal niet op een spel spelen.

‘Wat ben jij aan het doen?’ vraag ik benieuwd.

‘Hmmm, wat ... oh, ik help een spel ontwikkelen. Pa heeft mijn hulp nodig.’

‘Welk soort spel is het?’

Nerd kijkt mij aan en zegt verbaasd: ‘Het is een online role-playing game... Sinds wanneer ben jij geïnteresseerd in computerspellen?’

‘Ik ben gewoon nieuwsgierig’, zeg ik vlakaf. ‘Waarover gaat je spel dan?’

‘Het speelt zich af in het jaar 2050. Alle natuurlijke energiebronnen zijn op, de lage landen zijn overstroomd, er heerst

veel ziekte en hongersnood op onze wereld. De enige mogelijke uitweg is verkenners sturen naar een ander zonnestelsel via een door mensen gecreëerd wormgat. Daar zoeken ze een waterplaneet die een atmosfeer heeft zoals de aarde. Ze vinden er één en verschillende schepen landen er. Maar deze planeet is al bewoond door verscheidene soorten wezens, waarvan enkele stammen mensachtig zijn. Sommige rassen moeten ze uitroeien, met andere kunnen ze samenwerken, ook zijn er wezens die ze kunnen gebruiken om hun doeleinden te bereiken. Zo begint de verkenning en uiteindelijk de verovering van de planeet.'

Met open mond luister ik naar Nerd.

'Ik heb dat verhaal al eens gehoord', grinnik ik.

'Ja, er zijn enkele gelijkenissen met de realiteit.'

'Heb jij deze verhaallijn bedacht?'

'Ja, maar mijn vader en zijn team hebben het verder uitgedacht.'

Vol adoratie zucht ik: 'Waaaauw... doe zo voort met je geniale brein.'

Ik plof weer neer op het bed en staar nog een tijdje naar Nerd. Hij blinkt echt wel uit in zijn werk met computers. Niet alleen met software, maar ook met elektronica weet hij wat te doen. Dat zal hij dan wel van zijn vader geërfd hebben, want door softwareontwikkeling zijn de Rijckaerts heel rijk geworden.

III

Ik schrik wakker. Alweer in slaap gevallen op Nerds bed met beddenlakens van Egyptisch katoen.

Ik voel me verkrampt. Terwijl ik mij uitstrek, krijg ik steken. Steken in mijn hartstreek. Ze voelen als snelle messteken. Ik grijp naar mijn hart en kreun van de pijn. De steken volgen elkaar snel op.

‘Aaah!’ stoot ik uit terwijl ik ineenkrimp.

‘Wat is er?!’ Nerd draait zich zo snel om op zijn stoel dat hij er door de kracht vanaf vliegt.

‘Waar heb je pijn?’

Ondertussen krabbelt hij recht en komt naast me zitten. Door de pijn kan ik niet onmiddellijk een antwoord geven.

‘Ik bel een ziekenwagen!’

‘Nee’, zeg ik schor, ‘de pijn zakt al weg.’

Trillend haal ik mijn hand van mijn borst.

Nerd haalt geschrokken adem en staart me aan.

‘Wat is dat?’ wijst hij verschrikt.

‘Wat?’ roep ik verontwaardigd.

‘Staar niet zo naar mijn borsten.. Wat is dit?’

Voor mijn borstkas zweeft een kleine rokerige bol.

‘Snel, haal mijn vader!’

Nerd schiet door de deur en springt bijna de trap af.

Na enkele minuten hoor ik mijn vader en Nerd de trap opstormen. Muisstil zit ik te staren naar het pulserende licht-

blauwe balletje.

Mijn vader benadert me met een kalmerende stem: 'Schat, ik weet wat er met je aan de hand is en ik zal het je uitleggen. Maar we moeten eerst naar huis. Leonard, help mij om haar te ondersteunen.'

Nerd neemt mijn rechterarm en vader de andere. Zo snel mogelijk smokkelen ze me uit de villa. In ons huisje brengen ze me naar de woonkamer en zetten me neer op de sofa.

'Ik zou Olivia even alleen willen spreken', zegt vader tegen Nerd. 'Ze kan je later nog inlichten.'

'Oké... tot straks', zegt hij aarzelend, dan gaat hij via de achterdeur naar buiten. Via het bos naar ons plekje... waar hij waarschijnlijk wacht tot ik kom.

'Wat is die blauwe bol die voor mijn borst zweeft?'

'Dat is je ziel, je heksenziel... je bent een heks. Net zoals je moeder.'

'Wat?!'

'Je moeder... ze kon toveren. Ze had macht over water en alles wat uit water bestaat.'

'Wat?' vraag ik ongelovig.

'Ze had een grimoire waar ze alles wat ze deed in noteerde.'

'Een grimwa?' vraag ik nu nieuwsgierig.

'Een grimoire is een heksendagboek', vertelt mijn vader gretig, 'en er staat heel veel info in over jullie geschiedenis. Wacht hier even, dan haal ik de koffer met al het gerief.'

Even later zitten mijn vader en ik naar de kleine, witte koffer te staren.

'Zal ik de koffer opendoen?' vraagt mijn vader op een

zelfverzekerde toon.

Ik reik snel naar het deksel en open het slotje.

Voorzichtig laat ik mijn hand erin zakken en ik neem er een donker fluwelen zakje uit. Het is dichtgeregen met een zilverkleurig koord dat eindigt in een kwast aan elke kant. Voorzichtig haal ik er een ketting met een raar juweel uit. Het bestaat uit fijne zilveren draden die spiraalsgewijs lopen en eindigen in een spitse punt.

‘Wat is dit?’

‘Doe het aan en je zal wel zien waarvoor dat dient.’

Ik doe de ketting trillerig rond mijn nek en vader helpt me met het slotje. Wanneer de hanger mijn borstkas raakt, lichten de draden op alsof ze gloeien. De punt op het einde opent zich en het spiraal ontrolt zich. De lichtbol, die intussen zo groot geworden is als een knikker, zweeft in het juweel en het zilver omwindt het blauwe licht, zoals een kooi een vogel. Maar het licht zit niet echt gevangen, het wordt gewoon beschermd als iets vitaals.

Ik voel me plots veilig en compleet.

Die ketting hoort bij mij. Blijkbaar.

Nieuwsgierig doorzoek ik de rest van de koffer en vind er het dagboek, verscheidene kristallen en een versierd mes. Als ik even opkijk van de kist zie ik dat mijn vader verdwenen is. Hij gunt mij waarschijnlijk wat tijd alleen.

Met de grimoire in mijn hand nestel ik me in de hoek van de zetel. Op de eerste bladzijde staan een vijftiental namen met variërende inktsoorten in verschillend schrift geschreven en de laatste naam herken ik. Die naam is van mijn moeder, in haar eigen sierlijke letters geschreven. Dit boek was ook van andere vrouwen geweest, dus waarschijnlijk van mijn grootmoeder en

overgrootmoeder. Enthousiast begin ik te bladeren. Mijn oog valt plots op een tekening van mijn halsketting. Er staat bij dat dit juweel de ziel van de heksen beschermt. Het is gecreëerd uit het zuiverste zilver dat magisch gesmeed werd. Een heksenziel komt uit het lichaam, omdat het zo onbeperkt en rechtstreeks gebruik kan maken van allerlei energieën, waardoor magie mogelijk wordt. Alle mensen hebben een ziel, maar alleen bij heksen verlaat die de hartstreek.

‘Waaaauw, ik ben echt een heks.’

Even lees ik verder en bedenk dan dat er op de laatste bladzijden misschien info staat die mijn moeder heeft geschreven.

Snel sla ik de andere bladen over en ga naar de laatste pagina. Daar staat iets met als titel: tijdreizen met water. Tijdreizen! Onderaan staat er in felrode inkt: Olivia, keer terug naar pagina 108. Snel blader ik terug en zie een brief van mijn moeder aan mij.

Mijn liefste Olivia,

Als je dit leest ben je net 17 geworden. Proficiat! Er is dan ook een licht uit je hart gekomen. Hopelijk heeft je papa verteld dat dit je heksenziel is. Dat je een waterheks bent zoals je oma en ik. Je zult water kunnen opdragen wat je maar wil, gewoon met je gedachten. IJs maken, water koken tot het verdampt en allerlei vloeistoffen doen stromen, sproeien of spuiten. Maar in het begin vergt het nog veel concentratie en energie. Voor betoveringen die niet rechtstreeks invloed hebben op de vorm van water zal je bezweringen moeten gebruiken die al geschreven werden door je voorouders en mijzelf. Die kun je vinden op de vorige pagina's. Of je kunt er ooit misschien zelf maken. Maar dat is een moeilijk deel van onze magie. De taal van de bezweringen maakt niet zoveel uit, zolang je goed

geconcentreerd bent terwijl je ze uitspreekt en gebruikmaakt van de juiste attributen zoals beschreven in de grimoire.

Ik vind het spijtig dat ik je niet kan helpen en begeleiden. Spijtig dat ik je niet kan zien opgroeien.

Op ons, heksen, is altijd gejaagd geweest. Niet alleen door mensen maar ook door tovenaars. Tovenaars hebben geen heksenziel, maar ze kunnen wel een andere soort magie leren. De leerling-tovenaar leert altijd van een mentor. Zij beoefenen een gevaarlijke magie. Vele tovenaars zijn jaloers op heksen omdat onze magie iets natuurlijk is. Daardoor zijn de heksenjachten ontstaan. Iedere vijftig jaar worden er heksen meegenomen en verdwijnen ze voorgoed. Je vader en ik weten beiden in welk gevaar jij en ik verkeren. Daarom kan je niet naar school, slaap je tussen ons in bed en gaan we niet veel naar buiten. Ik wil je beschermen. Ik krijg het gevoel dat ik de laatste tijd gevolgd word wanneer ik inkopen doe. Gelukkig ben je nog nooit mee geweest naar de winkel en weten ze niet van je bestaan af.

Ze komen me halen... Hopelijk merken ze jou dan niet op en ben je veilig, samen met je vader. Je zal wel altijd voorzichtig moeten zijn. Let op voor de tovenaars die op heksen jagen, ze willen onze ziel om ze zelf te gebruiken. Zonder ziel zijn we maar een leeg vat. Niet dood, maar ook niet levend.

Indien ik tijd genoeg heb voor ze me meepakken, zal ik met een spreuk mijn ziel in het boek verbergen. Probeer onderstaande spreuk om mijn ziel los te maken uit de grimoire.

Inkt
nu droog
gevangen door letters